

Vasiyet

– Silezya · 09 Ekim 2025

Eğer bir gün ölürsem,
Kimse dökmesin ardımdan o geç kalmış yaşları.
Ben yıllarca teslim oldum kendi karanlığıma,
Kayboldum bu kalabalık sağırların arasında.
Çarptım çocukluğumun o soğuk duvarlarına;
Bir salçalı ekmekteymiş meğer hayat,
Bir akşam ezanı telaşında,
Bir dostun sebepsiz gülüşünde...
Anladım, ama geç kaldım.
Ben sevgiyi hep uzaktan izledim;
Buğulu bir camın arkasından,
Sokakta oyun oynayan çocuklara bakar gibi.

Bir çiçek bile düşmedi avuçlarıma,
Ne bir "iyi ki varsın" tesellisi,
Ne de "kendine iyi bak" diyen bir ses.
Alkış tuttum hep başkalarının saadetine,
Kendi sessizliğimde boğulurken o gürültü.
Her doğum günümde aynadaki yabancıya,
Sorup durdum: "Neden doğdun?"
Mumlara değil, gerçekleşmeyecek düşlere üfledim.
Ben büyüdüm, ama içimdeki o çocuk
Dizlerini kırıp ağlamayı hiç bırakmadı kuytularda.

Mezarıma çiçek getirmeyin artık,
Toprağa koymak için değil,
Yaşarken tutmak için isterdim o kokuyu.
Bir anlık tebessümdü tek muradım,
Kimse anlamadı, ben de anlatamadım;
Huzurunuz bozulmasın diye içime gömdüm her şeyi.
Bilin ki;
Ben zaten yıllar önce öldüm o umutla birlikte.
"Üşütme" diyen bir annem,
"Ben varım" diyen bir dostum yoktu belki...
Ama gölgemle koydum başımı her gece yastığa.

Bir kalp vardı deyin, sevgiye aç,
Artık duaya bile yorgun.
Yaşarken duyulmamış bir kalbin ardından edilen dua,
Sadece sessiz bir vedadır artık.

SİLEZYA